CEI CE MUNCESC — PRODUCĂTORI ŞI STĂPÎNI!

S-au împlinit, la 11 iunie, 25 de ani de la naţionalizarea principalelor mijloace de producţie, moment de mare însemnătate în viaţa poporului nostru, una din victoriile decisive ale oamenilor muncii, care avea să constituie temelia trainică a altor şi altor biruinţi în măreaţa operă de construire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate pe pămîntul României.

Naţionalizarea principalelor mijloace de producţie a reprezentat un act politic major, decurgînd din necesităţile obiective ale dezvoltării societăţii, din imperativul istoric al trecerii *efective* la edificarea socialismului, din cerinţa înlăturării contradicţiei existente între natura puterii politice, aflată pe deplin în mîinile clasei muncitoare şi ale aliaţilor săi, şi relaţiile capitaliste dominante în economie.

Pregătit în mod minuţios şi condus cu măiestrie de partid, actul naţionalizării a deschis ţării noastre căi largi, nelimitate, de dezvoltare şi progres, i-a transformat în stăpîni pe cei ce muncesc, pe producătorii bunurilor materiale şi spirituale ale societăţii.

Crearea proprietăţii socialiste în principalele sectoare ale economiei a făcut posibilă trecerea neîntîrziată la dezvoltarea planificată a acesteia, potrivit legilor obiective ale socialismului, intereselor fundamentale ale naţiunii.

Astăzi, la aniversarea unui sfert de veac de la naţionalizare, economia românească se prezintă puternică şi viguroasă, aflată în plină dezvoltare şi modernizare, capabilă să facă faţă cu deplin succes marilor sarcini şi obiective pe care le pune în faţă edificarea socialismului. Faţă de anul 1948, producţia industrială globală a fost, în 1972, de 25 de ori mai mare. Au luat fiinţă ramuri industriale noi, care au atins în timp record cote de calitate la cel mai înalt nivel competitiv mondial.

Puternicul potenţial industrial al României de astăzi este dovada indubitabilă a justeţii politicii partidului nostru, a faptului că, preluînd în mîinile sale principalele mijloace de producţie, clasa muncitoare a ştiut să le administreze în mod superior, să rezolve cu succes sarcinile operei vaste şi complexe de edificare a unei industrii noi, moderne, structurate pe direcţiile revoluţiei tehnico-ştiinţifice contemporane, să le pună în folosul întregului popor.

Industrializarea rapidă a creat baza puternică de făurire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate, al cărei program a fost adoptat la Congresul al X-lea al partidului. Însufleţit de luminoasele perspective ce i s-au deschis, poporul, strîns unit în jurul partidului, s-a angajat să grăbească şi mai mult ritmul industrializării economice, îndeplinind cu succes, înainte de termen, prevederile planului cincinal. În acest sens, Conferinţa Naţională a partidului, plenarele C.C. al P.C.R. din noiembrie anul trecut şi din martie a.c. au definit un program concret de acţiune, la a cărui înfăptuire îşi aduce o însemnată contribuţie fiecare colectiv de muncă, fiecare membru al societăţii.

Poporul nostru, condus de partid, îşi propune — în continuare — sarcini tot mai complexe, năzuinţe spre obiective din în ce mai înaintate. Înfăptuind şi de aici înainte neabătut politica partidului, lărgind şi perfecţionînd mereu proprietatea socialistă, valorificînd tot mai puternic capitalul de resurse materiale şi morale pe care îl deţine, clasa muncitoare românească păşeşte ferm şi sigur pe drumul progresului şi al civilizaţiei, spre visul de aur al omenirii — comunismul!

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

LA F.R.F., ÎN ACESTE ZILE: PREOCUPĂRI, CONSULTĂRI PENTRU GĂSIREA UNOR MAI BUNE SOLUŢII DE DESFĂŞURARE A SISTEMULUI COMPETIŢIONAL

Este, desigur, pozitiv faptul că acum, în această vîltoare a finalului de sezon, federaţia nu stă cu ochii doar pe clasamente şi nu se pierde în treburi mărunte, ci — dimpotrivă — are în vedere **probleme permanente, de conţinut, ale fotbalului nostru,** căutînd să găsească soluţiile cele mai bune.

Ziua de luni, de exemplu, a fost ilustrativă în acest sens. La sediul F.R.F. au avut loc două importante consfătuiri, una **cu conducătorii de cluburi** (reuniţi în cadrul colegiului divizionar A), cea de-a doua **cu antrenorii echipelor din primul eşalon valoric.**

Discuţiile purtate de către forul de conducere al fotbalului nostru cu conducătorii secţiilor de fotbal divizionare A au vizat **chestiuni organizatorice, în special relative la sistemul competiţional.** Dintre acestea, a reţinut mai mult atenţia celor prezenţi propunerea ca în viitor numărul echipelor participante la prima divizie să crească la 18, Iată deci că o discuţie ale cărei ecouri erau foarte largi, dar în care forul nostru de specialitate nu era implicat pînă acum, capătă un caracter mai mult sau mai puţin oficial. Trebuie să spunem însă că prima contingenţă publică dintre numele federaţiei şi „formula cu 18" a fost destul de lămuritoare pentru opinia fotbalistică de la noi, în sensul că **nu este vorba de o intenţie a F.R.F. de a trece imediat la această restructurare ci de dorinţa ei de a se informa asupra opiniilor unor specialişti, de a pune în practică sugestia consultărilor largi şi temeinice, înainte de a se adopta o astfel de modificare.** Nu vom intra în detaliile discuţiilor, dar reţinem — din relatările presei de ieri — că deocamdată **numai şase echipe divizionare A s-au pronunţat în favoarea unei noi formule, celelalte 10 fiind contra sau manifestînd rezerve, pe diverse planuri.** Nu ştim dacă se va ajunge la 18 echipe în Divizia A şi — mai ales — cînd se va produce evenimentul — dar apreciem ca justă şi deplin logică poziţia federaţiei care nu se grăbeşte, care nu vine „peste noapte" cu o formulă pentru aplicarea căreia nu toate condiţiile sînt „coapte".

După cum, ne bucură şi faptul că **în ceea ce priveşte Cupa României, se intenţionează a se lua unele măsuri menite a revitaliza această competiţie.** Este un lucru incontestabil (presa a scris mult în această privinţă), actuala reglementare a competiţiei noastre secunde are multe lacune. Una dintre ele, relevată şi de participanţii la discuţii, este aceea a **tragerilor la sorţi dirijate,** adică a împerecherii echipelor de Divizia A cu formaţii de categorie inferioară, clauză cu totul injustă, favorizantă, mai ales cînd în favoarea echipelor de Divizia A **mai intervine, în anumite faze, şansa calificării la meci nul, pentru că au jucat în deplasare.** Se pare că şi această prevedere este pe punctul de a fi înlăturată, pentru că ea poate duce la mari inechităţi. Este oare just — s-a pus problema la consfătuire — ca o echipă ca deţinătoarea trofeului, Rapid, să se califice în dauna unei divizionare (în speţă Carpaţi Sinaia (exemplu din acest an!), cu care a terminat la egalitate, după prelungiri? Mult mai firească ar apărea **formula jocurilor tur-retur,** existentă în multe ţări, din faza sferturilor sau a optimilor, cu dublarea golurilor marcate în deplasare, în caz de rezultat final egal. **Dar, federaţia va trebui să reflecte din nou, cu mare grijă, pentru că meciuri de Cupă tur-retur în faza finală (de la 16-imi pînă la semifinale, inclusiv) înseamnă încă patru date în calendar,** ceea ce ar deveni de-a dreptul inacceptabil, mai ales dacă şi Divizia A s-ar ridica la 18 echipe, solicitînd şi ea alte patru date noi! Credem că însişi „susţinătorii lui 18" vor fi de acord — oricît ar vrea să ignore condiţiile climaterice ale ţării noastre — că **un calendar competiţional intern cu încă opt date de jocuri peste cel actual** (şi care nu suferă de o mare larghеţă...) **este greu de acceptat.**

Unele informaţii pe care le deţinem (neoficial) din sursa federaţiei ne duc la concluzia că F.R.F. nu se preocupă doar de găsirea celor mai bune formule de disputare a competiţiilor de vîrf, (Divizia A, Cupa României) ci se gîndeşte să aducă, în viitor, **unele modificări şi eşaloanelor inferioare.** De exemplu, dacă pentru Divizia A se consideră că numărul de meciuri anuale este prea mic, lucrul este cu atît mai valabil pentru echipele din B sau C, care n-au nici atîtea meciuri în Cupa României, nici jocuri în Cupele europene intercluburi, jucătorii lor nu sînt solicitaţi nici de programul loturilor A, tineret sub 23 sau sub 21 de ani etc. Pentru acest motiv se studiază **trecerea la serii a cîte 18 echipe în B şi 16 echipe în C,** cu modificări şi în sistemul de promovare-retrogradare. De asemenea, pentru aceste eşaloane este în studiu şi introducerea unor limitări de vîrstă. Sînt preocupări interesante, pornite de la nişte constatări reale şi avînd — după părerea noastră — multe şanse de aplicare cu efect pozitiv.

Nu mai puţin interesante ni se par **intenţiile de reorganizare a competiţiilor pentru juniori şi tineret.** Astfel, se preconizează ca pentru echipele de juniori ale centrelor de pe lîngă echipele divizionare, subvenţionate de F.R.F. sau patronate de alte foruri cu posibilităţi materiale mai mari, să se organizeze **o competiţie separată, cu circa 40 de echipe.** Un asemenea sistem n-ar exclude din competiţia pentru titlul de campioană a ţării celelalte echipe de juniori din ţară (care ar participa, prin îngemănarea celor două subcategorii, în faza finală) prezentînd avantajul de a **elimina decalajele de pregătire** (şi valorice, actuale) **şi disputele dezechilibrate** la care asistăm, în organizare la această oră.

Nici **campionatul de tineret-rezerve** nu rămîne în afara preocupărilor, mai ales că, de cîtiva ani, discuţiile asupra lui sînt destul de aprinse, contradictorii. Din cîte ştim, **federaţia nu doreşte să renunţe la el pentru că prezintă destule părţi pozitive.** Se discută însă anumite reglementări care să facă din această întrecere **o competiţie cu adevărat de tineret,** în sensul că marea majoritate a jucătorilor (cifrele nu sînt încă detaliate) să nu depăşească vîrsta de 20 de ani.

Dacă la toate aceste chestiuni mai adăugăm şi **intenţia federaţiei de a intensifica acţiunea de înfiinţare a noi cluburi de fotbal,** constatăm că fotbalul nostru traversează un moment de importante preocupări organizatorice, că — paralel cu solicitările curente ale încheierii unui bogat sezon competiţional — nu sînt ignorate aspecte de structură, de conţinut, că există o grijă pentru găsirea **unor căi mereu mai bune** de dezvoltare a acestui sport.

Nici echipa naţională nu este... dată uitării! Şi, desigur, asa ceva nici nu s-ar putea admite, din moment ce sezonul de toamnă vine cu atîtea obligaţii majore, printre care cea dominantă este calificarea României la turneul final al C.M. Consecvent poziţiei sale de a colabora activ cu antrenorii echipelor de Divizia A, care furnizează pe selecţionabili, Valentin Stănescu a discutat îndelung, luni dimineaţă, cu aceştia, propunîndu-le **trei variante în legătură cu pregătirea de vară a „tricolorilor".** Varianta care a întrunit cele mai multe adeziuni a fost aceea a **unei pregătiri centralizate între 8 iulie şi 3 sau 4 august,** perioadă după care jucătorii vor reveni la cluburile lor. Planul concret de pregătire a lotului, programarea exactă a etapelor sale de pregătire vor fi supuse spre adoptare Biroului federal.

În legătură cu acest ultim aspect, activitatea echipei naţionale, două aspecte pozitive, deci, de subliniat deocamdată : pe de o parte, grija manifestată de pe acum, preocuparea timpurie pentru un aspect atît de însemnat cum este reprezentarea fotbalului românesc la cel mai înalt nivel iar pe de altă parte, adeziunea antrenorilor divizionari A, contribuţia lor la alcătuirea unui cît mai bun program de pregătire a lotului reprezentativ.

Radu URZICEANU

SUBLINIERI

PROBLEMA Nr. 1

După declaraţia de ieri a F.R. Fotbal, problema măririi numărului de echipe în divizia A, de la 16 la 18, rămîne pentru viitor, în scopul unei aprofundate analize a modificării sistemului competiţional. De altfel, o decizie de acest fel nici nu ar fi putut fi luată de F.R.F. pentru noul campionat 1973/74, deoarece **regulamentul de funcţionare al fotbalului prevede că asemenea modificări trebuie anunţate cu un an înainte, ceea ce este perfect logic, util şi în afara oricăror discuţii şi suspiciuni.** Colegiul divizionar A la fotbal a discutat problema majorării numărului de echipe cu competenţă şi minuţiozitate, deşi părerile au fost împărţite, sondajul făcut indicînd că şase **cluburi s-au declarat în favoarea măririi numărului de echipe divizionare, cinci au fost împotrivă iar cinci au ales o cale echivocă,** declarînd că un asemenea moment este de domeniul viitorului.

Motivările au fost numeroase, şi pro şi contra, **însă elementul cel mai important a fost în mare măsură ignorat şi anume VALOAREA FONDULUI DE JUCĂTORI DIVIZIONARI A în formula prezentă şi perspectiva acestei valori în eventualitatea trecerii la 18 echipe de divizia A.** În prezent echipele divizionare A au un fond de 30 de jucători, inclusiv echipa de tineret, prin urmare fondul divizionar are 480 de fotbalişti. Reducînd acest fond la 18 jucători utilizabili în divizia A **rezultă 288 de fotbalişti de nivel divizionar.**

În fond ce trebuie să reprezinte un fotbalist de nivel divizionar A? Fireşte, un fotbalist care să intrunească la un nivel mediu, în funcţie de pretenţiile campionatului respectiv, calităţile atletice, tehnice, tactice şi morale, capabile de dezvoltare către măiestria internaţională. Într-adevăr, nu-i uşor de făcut asemenea măsurători, deşi cei care se ocupă direct de echipele divizionare A, antrenori, tehnicieni şi conducători de cluburi, ar trebui să aibă un **„centimetru"** cu care să măsoare un fotbalist pentru a-l accepta în divizia A. **Din păcate, experienţa ultimilor ani ne arată că majoritatea fotbaliştilor care bat la porţile diviziei A nu au un nivel satisfăcător şi de aceea persistă în echipe jucători care demult ar fi trebuit să înceteze activitatea competiţională, fie că pătrund în divizia A fotbalişti necorespunzători cu prima scenă a fotbalului şi, în ambele cazuri, nivelul divizionar scade.** Părerea că în ultimii ani acest nivel a coborît n-ar trebui respinsă din motive de orgoliu, dimpotrivă ar fi bine dacă Colegiul central de antrenori ar putea să stabilească cît mai aproape de realitate, **unde se situează nivelul divizionar al campionatului nostru în comparaţie cu alte nivele divizionare din campionate străine cu valoare recunoscută.** Fără îndoială că valoarea fiecărui fotbalist în parte, a fiecărei echipe divizionare, vor da valoarea generală a diviziei A. Prin urmare, din aceşti aproximativ 300 de fotbalişti din divizia A actuală, **cîţi ar putea primi adevăratul certificat divizionar? Un sfert, o jumătate, sau chiar mai puţin, din numărul total?** Dacă acest eventual procent s-ar fixa în jurul a 50 la sută, **eventual 60 la sută,** şi încă **ar fi motive ca în campionatul divizionar A să nu se toarne „apă în vin",** prin **mărirea artificială a numărului de echipe,** pentru considerentul primordial care nu este altul decît reprezentarea internaţională. **Diluînd valoarea diviziei A se diminuează şi creşterea valorilor internaţionale, pentru echipa naţională şi echipele de club în cupele europene.**

DE ALTFEL FOTBALUL NOSTRU SE ŞI AFLĂ ÎN SITUAŢIA CRITICĂ ÎN CARE CU GREU, PROVIZORIU ŞI RISCANT GĂSEŞTE ÎNLOCUITORI PENTRU INTERNAŢIONALI AL CĂROR STAGIU SE APROPIE DE SFÎRŞIT.

Problema valorilor fotbalului nostru este strîns legată şi de **temeinicia preocupărilor pentru creşterea viitorilor fotbalişti de clasă internă şi internaţională.** Centrele de juniori ale federaţiei şi cluburilor numărau aproximativ 4000 de fotbalişti, **fără ca toţi aceştia să se afle într-un proces continuu de pregătire, mulţi părăsesc la jumătatea ciclului aceste centre, astfel că pepiniera de juniori şi tineret este insuficientă pentru alimentarea nevoilor divizionare, la toate categoriile şi în special la divizia A.**

După cum se cunoaşte, dintr-o statistică consacrată, dintr-o 1000 de juniori care se pregătesc continuu un ciclu de 6–8 ani, **numai unul singur devine valoare internaţională.**

Nu ar fi atunci oare potrivit ca F.R. Fotbal şi Colegiul divizionar **să discute în mod aprofundat şi problema nr. 1,** aceea a producţiei organizate de valori ridicate **în fotbalul nostru,** cu toate implicaţiile într-adevăr dificile, dar nu de nerezolvat?

Aurel NEAGU